

„Kdo se má v tom moderním umění vyznat,“ šeptali si Hubert s Hodanem, ale jedna věc jim byla jasná. Ještěrku, která hlídá kuklu ukrytou v klobouku, hrála Karla.

„Režisér měl šťastnou ruku, Karlo,“ řekli ještěrce dvojhlasně, když film skončil. Však ona pochvala nikomu neublíží.

„Režisér motýl! Herečka ještěrka! Já padám!“ zasmál se Eda a skácel se naznak. Dopadl na buřinku, ta se překotila a vyletěl z ní žluťásek.

„Přišel můj čas, Karlo!“ zvolal motýl. „Díky! Já letím!“

„Motýl?“ podivil se Eda. „Já už nic nechápu!“

„Tož na to přece Karla čekala!“ vysvětloval Hubert. „Až se z té kukly vylíhne motýl.“

Pak se obrátil k ještěrce: „Teď už bys nám tu buřinku mohla půjčit, ne?“

„Ovšemže půjčím,“ souhlasila Karla. „Ale nezapomeňte ji vrátit! To je totiž vzácná filmová rekvizita!“

„Vrátíme, nezapomeneme!“ ujistili ji krysáci.

Obrátili buřinku, přidělali pod ni kolečka a jeli hledat trpaslíky. Našli jich celkem dvanáct a byla jich plná buřinka. Byl tam Jonáš, Tadeáš, Barnabáš, Mikuláš, Vendelín, Štěpán, Julián, Quido, Hugo, Bedřich, Dětrich a René. Měli ta jména vyrytá na podstavcích.

„A navrch posadíme Ludvíčka!“ řekl Hubert a vysadil Ludvíka mezi trpaslíky. „Teď už ti smutno nebude.“

„Jak se cítíš mezi svými, Ludvíčku?“ zajímal se Hodan. „Dobře, vid'. To víš, rodina je rodina!“

Ludvíček neříkal tak ani tak, ale tvářil se blaženě. Měl rád krysáky i potkana Edu, ale pomlčet si s bratry trpaslíky také není k zahoení.

„Na shledanou, Karlo!“ loučili se krysáci.

Trpaslíků jako do filmu, pomyslela si ještěrka, ale nahlas řekla: „Na shledanou, přátelé!“

Toho večera učinil Hubert do kroniky tento pamětihodný zápis:

„Dnes jsme Ludvíčkovi přivezli na návštěvu kamarády. Dobře jsme udělali – trpaslíkům je nejlépe mezi trpaslíky.“

Dobrou noc!

